

Hogy is állunk?

Hírek az Általános Iskolából

A szem a lélek tükre

Nagyapám

Legfontosabb a csapatépítés

Mit is végeztünk?

"Magasztalja az én lelkem az Urat!"

A hitoktatásról

Versek, prózák

A labdarúgásról

Szentimrések - szubjektíven

Nyelvtanfolyamok Soltszentimrén

Karácsonyi nagytakarítás könnyedén

A "Csonka-torony" Alapítvány hírei

GÁRDONYI GÉZA:

FEL NAGY ÖRÖMRE!

Fel nagy örömré! ma született,

Aki után a föld epedett.

Mária karján égi a fény,

Isteni Kisded Szűznek ölen.

Egyszerű pásztor, jöjj közelebb,

Nézd csak örömmel Istenedet.

Nem ragyogó fény közt nyugoszik,

Bársonyos ágya nincs neki itt.

Csak ez a szalma, koldusi hely,

Rá melege a marha lehel.

Egyszerű pásztor, térdeden állj!

Mert ez az égi s földi király.

Glória zeng Betlehem mezején,

Éjet elúzi mennyei fény;

Angyali rendek hirdetik őt,

Az egyedül szent Üdvözítőt.

Egyszerű pásztor, arcra borulj,

Lélekben éledj és megújulj!

ÖN KIADVÁNYUNK MEGVÁSÁRLÁSÁVAL EGYESÜLETÜNKET TÁMOGATJA, S ÍGY LEHETŐSÉGET BIZTOSÍT, HOGY A JÖVŐBEN IS MEGJELENHESSEN LAPUNK.

KÖSZÖNJÜK!

BÖJTE CSABA: ADVENTI ÜZENET

Körülöttem forrong minden! Vitázó politikusok, választásra készülnek, jót akarnak, dicsérik magukat és szidják egymást. Kapzsi bankárok által felhergelt, fölösleges üvegyöngyök után futkosó, kapkodó emberek kiabálnak, vagy értetlenül, tanácstalanul néznek maguk elé. És itt vannak a naponta megfagyó hajléktalanok, a harcot a hitelek súlya alatt feladó vállalkozók, a munkanélküliek, az olcsó termékeket reklámozó médiák, és sorolhatnám tovább, de minnek, hisz mindezt hihetetlen nagy példányszámban megteszi a sajtó, sok-sok csatornán önti a televízió, a megannyi honlap.

Ülök és látom, hogy jön Krisztus Király, közeledik csendesen, méltósággal, hozzám, hozzánk, mint hajdan Jeruzsálem falai felé. Megáll, és hosszan néz. Testemben hatalmas félelem remeg.

Csak le ne borulj sírva előttünk Istenünk!

Mindenkinek igaza van! Nem mehet ez így tovább! Tudom az eszemmel, hogy túl sok már a hazugság, a léha képmutatás. Magam is érzem, hogy jó lenne betörni néhány ablakot, szétverni az álnokok között. Türelmetlenek vagyunk. Egy értelmetlen, nagyon hosszúra nyúlt diktatúrából jövünk. Naivan, tisztán indulunk 89-ben, egymás kezét fogtuk, és a sárba borulva több nyelven is együtt imádkoztunk, boldogan kacagtunk. Akkor értettük, most miért nem értjük egymás nyelvét, vágját, álmait?

Forrong a világ! Tudom, hogy mindenki jót akar. Jót magának, minél több jót!

Mint a gyermekek veszekszünk ócska babarongyokon, és észre sem vesszük, lassan szabadul el körülöttünk a pokol. Nem igaz, hogy ez a világ csak sírásból és vérből tisztulhat meg, léphet tovább! Hogy lehetünk ilyen vakok?

Uram, te hányszor próbáltál összegyűjteni bennünket, mint kotló a csibéit? Jó szóval biztatsz, adtad a szeretet parancsát, és megmosod könnyeiddel lábainkat. Mindent jóságosan nekünk adtál, élhetnénk csendesen paradicsomi békességben. Jól feltarisznyáztál, mindenünk megvan.

A föld csodás termékenysége szaporít nap mint nap kenyeret nekünk, és van annyi agyag, kő, hogy építhetünk mindenkinek házat, tanyát, otthon ezen a földön. Van annyi vasérc, réz, mangán, hogy egy-egy autó is jutna a családjainknak. Jut könyv, jó film, tiszta bor és csók, szerelem mindenkinek. Nem sajnálod tőlünk a boldogságot. És juthat gyermekáldás vagy vér a vérünkéből, vagy mint Józsefnek a te szent akaratodból.

Testvérem lásd, van kit szerethetsz, kit otthonodba fogadhatsz, kivel törődhetsz, kibe beléálmodhatod álmodat. És ültethetsz virágot, platánt, diót, és megéred, hisz jó orvosaid vigyáznak rád, hogy fád nagyra nőjön és árnyékával enyhét adjon családnak. Tudósaink, mérnökeink mennyi kérdésre kerestek, találtak választ az évezredek alatt? Lassan, de biztosan hajtsuk uralmunk alá a Földet, ahogyan te kérted Istenünk a teremtés hajnalán még a bűnbeesés előtt. Élhetnénk békés testvéri szeretetben, tudhatnánk, hogy a részgazságoknál fontosabb az élet.

A gonosz kacag. Ugyanazzal a süket dumával jön, ígér minden kőből kenyeret, fogyassz, habzsolj! Ha kell, ha nem, legyen! És ha leborulsz előtte mindent csak neked ígér, az egész bevásárlóközpontot, repülő, jachtot – de minek? És felvisz csodás templomok ormára, sztár leszel, dobd le magad, fürödj a csodáló emberek tekintetében, hatalmad lesz felettük. Uralkodj, miért vállalnád a szeretet szolgálatát?

Fogyasztás, birtoklás, hatalom. Habzsolva kacagsz, és szétmarcangolod világnakunkat. Azt hiszed, hogy győztél, pedig rabszolga vagy. Rosszabb, testvéred farkasa, szép tiszta világnak elpusztítója.

Itt állsz Uram a XXI. századi Jeruzsálem falai előtt, előttünk. Szemedben könnycsepp, és nekem nincsenek érveim. Mégis arra kérlek, hogy ne bűneinket nézd, hanem újabb adventünkben jósággal jöjj közénk. Ajándékozz meg értelmetlen gyermekeidet egy újabb eséllyel, egy szép Karácsonnyal.

Forrás: www.elet-ter.eu

HOGY IS ÁLLUNK?

Nagy István polgármester 2013. augusztus 24-én, Lakiteleken, a Szent Imrész települések találkozáján elmondott beszédének leirata.

Elnök Úr, Polgármester Hölgyek és Urak! Tisztelt Delegációk!

Engedjétek meg, hogy Soltszentimre Község Önkormányzata nevében tisztelettel és szeretettel köszöntselek benneteket! Így az utolsó előadóként, személyes tapasztalatból tudom, hogy a hallgatóság figyelme ilyenkor már lanyhul, így megpróbálok gyors lenni, pörgős lenni, de mindenről beszámolni.

Soltszentimre község cirka 1300 főt számláló település, Bács-Kiskun megyének szinte a közepén. Teljesen összközművesített a település. Közigazgatási területünk 4300 hektár, így nem mondható nagynak, és kicsinek sem.

Beszámoló első részében a fejlesztéseinkről szeretnék egy pár szót beszélni. Mi is történt tulajdonképpen a településen? A település alapvetően mezőgazdasági beállítottságú. Szőlő, gabona termesztésével foglalkoznak, valamint jelentős állattartó telepünk is van. Ezek közül egyet azért kiemelnék, Gudmon László juhtelepét, amely az ország nyolc mintatelepének az egyike. Ott az érték kiállításán meg is tekinthető. Mindenkinek a figyelmébe ajánlom! Nagy tisztaságú gyapjújáért, szaktudásáért számos országból, sőt még Ausztráliából is jöttek szakemberek és vendégek megnézni, hogyan lehet előállítani.

Hogy mi történt nálunk? Én vagyok talán közületek a legrövidebb időt betöltő polgármester, ugyanis a 2008-as időközi választáson lettem polgármester. Az akkor felálló vezetés, polgármester, jegyző, képviselő-testület harmóniája jelentős szemléletváltást hozott a településünk életében. Mintegy 200 milliós beruházást sikerült különféle pályázatokon megnyernünk, 2008-tól napjainkig. Ebből sorolnék egy-pár dolgot. Ettől lett komfortosabb az iskolánk, modernebb, külalakilag szebb a közösségi házunk. Az önkormányzati óvoda teljes körűen fel lett újítva, mely az egyik legszebb épülete lett a településnek. A másik, a legutolsó, nagy beruházásunk, mintegy 55 milliós, uniós és önerős forrásból felújított

járóbeteg-ellátó központunk. Teljesen akadálymentesen biztosítja a betegeknek, lakósnak az egészségügyi ellátását. Házi orvos, fogorvos, védőnő és gyógyszertár található itt egyben.

Építettünk pályázati forrásból térköves járdát, felújítottuk az önkormányzati informatika rendszert, aszfalt nélküli utak karbantartására szintén pályáztunk. Nyertünk, glédert vásároltunk, kis traktort szereztünk be. Van most két nyertes LEADER pályázatunk. Játsszótér kialakítása, valamint központi park teljes felújítása. Ezzel egy picit várunk, mert mint mindnyájan tudjuk, a mai gazdasági helyzet, és az új önkormányzati törvény szerint likviditási hitelt vehet fel egy önkormányzat, mi január 1-től december 31-ig tart. Most kaptuk meg csak a határozatot két és fél hónapja. Nem tudom, neki merjünk-e fogni, mert az elszámolás megnehezíti. Az MVH-hoz kell benyújtani az elszámolást december 31-ig. Valószínű, a jövő évet fogjuk ezzel a beruházással kezdeni, de mindenféleképpen nyertesek ezek a pályázatok.

Célegyenesbe fordultunk az ivóvízminőség javítással is. Ivóvízminőség javító program, aki a magyarországi településekről jött, jobban tudja, van, aki nem, az Alföldön, Dél-Alföldön, Bács, Békés, Csongrádban szinte ezerszámra mondható azok a települések, akik ebben érintettek. Úgyhogy heteken belül elkezdődik a víztisztító technológia kiépítése és a részleges hálózati konstrukció. Ez a beruházás 100%-ig támogatott, és mintegy 120 milliós beruházásról beszélünk.

Mint jól gazdálkodó önkormányzat, ezt kiemelném, erre azért büszkék vagyunk, adósság nélküli, bátran pályáztunk az idén májusban meghirdetett intézmény felújítási pályázatra. Az elbírálás zajlik. Talán október hónapra ígértek válasz. Itt mi nagyon bizakodóak vagyunk. Hiszen mintegy 30 milliós pályázatról van szó. Önerő nélküli, úgy gondolom, úgysem tudunk mit mellé tenni. Itt az önkormányzati konyha teljesen komfortos, energiatakarékos, a mai kor követelményeinek abszolút megfelelne.

Az önkormányzatunk költségvetése évről-évre kevesebb, mint ahogy az máshol is – gondolom ez a tendencia. Mint nagyobb százalékot kell a központi költségvetésbe, tehát az élet nálunk sem, mint máshol, ezért minden támogatást igénybe veszünk, minden

jól hasznosítható, épkézláb pályázatra lecsapunk, mert én úgy gondolom, ez az egyetlen megújulási forrás.

Új információkkal lettem gazdagabb, ugyanis én mielőtt ide beültem, meg voltam győződve, hogy mi vagyunk a legfiatalabb település. De ezek szerint nem. Csak a harmadik. Ugyanis mi jövő májusban leszünk 90 éves település, ugyanis Soltszentimre 1924. május 24-én vette fel a Soltszentimre nevet.

A közigazgatás átszervezése bennünket is utolért, mivel 2000 fő alatti település vagyunk. Mi is az államigazgatási feladatok ellátására közös hivatalt hoztunk létre a közeli községekben lévő egyik kistelepüléssel, Páhival. Szinte azonos a lakosság-szám, azonosak a gondjaink, problémáink. Én azt mondanám, ebből a házasságból Soltszentimre jól jött ki, ugyanis én adom a jegyzőt, és a munkatársaknak szinte a 90%-át. Tehát az én dolgozóim maradtak. Gazdaságilag, pénzügyileg, anyagilag, hogy ez milyen fúzió volt, erről még nem tudunk nyilatkozni, mert még csak fél év telt el. Majd, ha az egy évet meghaladja ez a közös hivatal, akkor tudunk esetleg erről is beszélni.

Településünkön is számtalan civil szervezet munkálkodik, működik. Úgy, mint a Községi Sport Egyesület, amelyik a legrégebbi megalakult civil szerveződés. 1974-ben jött létre ott, Soltszentimrén. Napjainkban is még működik. Emellett van a Soltszentimre Ma Közéleti Egyesület, a népdalosoknak egy-két csoportjuk, a Hagyományörző Népdal Egyesület, a Mozgáskorlátozottak Egyesülete. Tehát nagynak mondható, pezsgőnek a civil élet Soltszentimrén.

A közmunkaprogramban mi is évek óta részt veszünk. Itt hallgattam a többi kollégát, nálunk is dübörög, hogy úgy mondjam a közmunkaprogram. Ennek meg van a jó oldala, és meg van az árnyékos is. Az jó, hogy megpróbáljuk a munka világába visszavezetni ezeket a huzamosabb ideig kívül kerülteket. Az árnyoldala az, hogy vannak olyanok, akik sajnos ebből már el kell, hogy vegyünk, őket nem lehet visszavenni ebbe a világba. De mégis egy humánus dolog, hogy kenyeret adunk a szájukba, tehát pénzt adunk. A pozitív dolog még, az eszközbeszerzés, vásárlás. Én rövid ennyit szerettem volna.

Köszönöm szépen a figyelmet!

Forrás: www.youtube.com

HÍREK AZ ÁLTALÁNOS ISKOLÁBÓL

Az őszi szünetről visszaérkezve diákjaink a helyi versmondó versenyre készültek, az első helyezettek Kökény Zoltán a 4. és Viszkó Ivett a 7. osztályból képviseli iskolánkat az akasztói versmondó versenyen. Felkészítő tanárunk: Bujdosó Istvánné. Minden résztvevőt dicséret illet felkészüléséért:

Markó Zsófia
Kanik Dávid
Kis Alexandra
Pálinkó Patrik
Bozó Zsóka
Rakonczay Rebeka
Ilyés Réka
Andó Gergely
Gulyás Botond
Kökény Zoltán
Künsztler Dominik
Krisztián Laura
Anka Mirjam
Urbán Ágnes
Viszkó Ivett
Túri Elizabet
Gelencsér Dorottya
Krisztián Dániel

Sikeres volt az iskolabálunk. Az est nagyon jó hangulatban telt, amit külön köszönünk a színjátszóknak, és Magyar Józsefnek. Itt szeretném megköszönni mindenkinek aktív segítségét, hogy mindez létrejöhetett.

Megérkezett hozzánk is adventi készülődésünk közepette a Mikulás, akit a gyerekek nagy örömmel fogadtak. Idén 25 diákunknak volt lehetősége a Biczó csárdában részt venni egy Mikulás programon. Köszönjük a felajánlást a szervezőknek. Minden héten közösen gyűjtjük meg az iskolában adventi gyertyánkat, melyet a pedagógusaink ünnepszánt gondolatai vesznek körbe.

Hagyományos karácsonyi ünnepségünket december 20-án 11.30-kor tartjuk a Közösségi házban, melyre mindenkit szeretettel várunk.

Áldott, békés karácsonyi ünnepeket és nagyon boldog új esztendőt kívánok mindenkinek az általános iskola minden dolgozója és diákja nevében.

Schantlné Farkas Julianna
igazgató

Ti
tű
levelű
csend kupolái
örök-
zöld fenyvesek,
a hó
alól is reményt szikrázni,
csak zengjete!
Isten nélküli istállók mélyén
ti őrzitek a szárnyatok alá menekült
kisdedet.

Túl: arasznyi ágaitok szalmazsákokba rejtve, ha örök
elkobozzák, rabok szabad szívében nyit tovább!
némán is hirdessétek e gyűlölet – rengetegbe:

csak a
szeretet
tehet
csodát.

(Tollas Tibor: Fenyők)

A SZEM A LÉLEK TÜKRE

Kifelé is tükörként működik. Azt is visszatükrözi, aki belenéz.

Az ember társas, egymásra utalt életben tud létezni.

Születés után évek hosszú tanulási folyamatában tanulja meg a gyermek az érzelmeket, testbeszédet, emberi reakciókat. Ebből a szempontból az újszülött, - de későbbi életkorában is - az emberek közötti kapcsolatában a szemkontaktus kiemelkedő jelentőségű. Mindent utánoz, lemásol. Figyeli más emberek reakcióit, azt is tanulja. Minden felkelti a figyelmét: a körülötte lévő ingerek szelídsege, vagy agresszivitása szerint vonják magukra már az egész kicsi baba érdeklődését is.

Szelíd ingernek nevezem az anya beszédét, éneklését, később történetek mesélését...

Agresszív ingernek: televízió, számítógépes játékok...

A TV színes, villogó: feszültté teszi a gyermeket, a látottakat nem érti, nem különíti el a valóságot a képi illúziótól. A kisgyermek tanulási úton lévő, ezért nem indulhatunk ki magunkból, mi felnőttek. Mármint a látott dolgok értését illetően. Itt a gyermekeknek

készített rajzfilmek sem számítanak szelíd ingernek. E feszültség nem közvetlenül látható, majd később jelez tünetekkel a gyermek. A számítógépekre készített játékprogramokat igen kedvelte teszik a gyerekek számára, ezért odaszögezi őket a szobába.

Ez az odaszögezés értékes idő elvesztegetéssel jár: nem játszik eleget szabadban, táplálkozása helytelenül alakul, nem alakulnak emberközeli kapcsolatai. Tanulási, másolási korszaka elmegy mellette, miközben rádőbbenünk: felnőtt. Illetve másolni fog, de virtuális világot.

Kiderül: hiányosságai vannak. Kapcsolatok létesítése, működtetése problémát okoz neki.

Nem helyezheti kívül magát a társadalmon: iskolában, munkahelyen emberek között kell lennie, alkalmazkodnia kellene, olvasni embertársai szemében, testbeszédében, ezekre megfelelően reagálni.

Érzelmeket adni, kapni... Nem percerzelmeket. Kitarókat, felelősség felvállalókat, nem kapkodókat.

A ma felnövő generáció mire lesz képes? Ha utazik, nem néz. Nem nézi

a tájat, nem nézi utastársait, nem figyeli a beszélgetéseiket, főleg nem beszélget. Valami táblára mered, füléből kilógó vezetékeket tekerget ujjával. Kirekeszti magát a külvilágból. Mit fog érezni, ha őt is kirekeszti magából a közösség?

Milyen lesz az a társadalom? Az lesz a „szép új világ”? Nem sikerült új embertípust létrehozni a különböző izmusoknak, de sikerült „önként és dalolva” belesétálni a csapdába?

„Ki viszi át a szerelmet?”

Madácsi Mária
védőnő

NAGYPAPÁM

Mikor még alsós voltam, rendszere volt a játéknak: ki kellett könyörögni otthon, hogy néha elmehezzünk egymáshoz játszani. Tudtuk, mennyi időnk van és ebbe próbáltuk beleszórítani játékunkat. Terveztünk... és okosan, felnőtt segítsége nélkül. Mindig minden játékunkat lejátszottuk időre – rengeteget babáztunk, labdázunk, meséket játszottunk el. Gyakran össze is veszünk, de nem emlékszem, hogy valaha is a felnőttek beleavatkoztak volna a vitáinkba. Tudták: "Két perc múlva úgymint kibékülnek!" Miattunk soha nem vesztek össze, nem tartottak haragot.

Este lefekvéskor fürdés, fogmosás, reggeli ruha kikészítése, táskák bepakolása, imádkozás után úgy gondoltam, ennyi mindent nem lehet elvárni egy gyerektől, agyon vagyok terhelve és már aludtam is.

Nagypapám soha nem szólt bele a nevelésembe (amit Mami végzett), de segítőtleg mindig Mamikám társa volt. Ha Mami már nem bírta velem, mindig segítségére sietett néhány szóval, de egymással szembe soha nem kerültek velem kapcsolatban, vagy nem hallottam, hogy ellentmondtak volna egymásnak.

Szokolay Miklós, Soltszentimre első díszpolgára, dédunokája, Márk keresztelőjén.

Nagypapám minden este készült másnapra több évtizednyi tanítás után is. Már régen a golyóstoll volt divatban, ő még mártogatós tollal írt. Piros tintája is volt. Ma is hallom, hogy sercegett a toll a papíron, aztán itatóspapírral felitatta a felesleges tintát. Sokszor fejemet a karomra fektetve ráborultam a konyhaasztalra és csak néztem, hogy fut a papíron a tollhegy,

hogyan javítja a dolgozatokat, lapozza a történelemlékönyvet és szedegeti össze az aktuális szemléltető képeket, amiket ma is őrzök. Csodálatos lenyomatokat hagytak a kék és piros tintanyomok az itatóson, amit néha sikerült elkunyerálnom megnézésre. Mielőtt „készült”, Maminak le kellett törölnie a konyhaasztalt, leteríteni újságpapírral és köddé kellett válnunk. Néma csöndnek kellett lennie, míg dolgozott. Időnként, ha szép kis fogalmazást talált, felolvasott nekünk és dicsérte egy-egy tanítványának pazar stílusát, szókincsét. De utáltam az ilyen okosokat akkor és ott, féltékeny voltam és persze irigy.

Nagy megtiszteltetésnek éreztem, ha néha szóba állt velem és mesélt költőkről, történelemről. Ilyenkor igyekeztem nagyon okos képpel hallgatni, de leginkább a tudását csodáltam, mint megértettem, amiről beszél. Egy este irodalom órára készülvén fölolvast nekünk egy verset Adytól. Én persze figyeltem nagyon, bár nem sokat értettem belőle, csendben, áhítattal hallgattam. De tüszentem kellett és tüszentettem.

Méltóságteljesen, lassan letette a könyvet és úgy nézett rám, hogy meghűlt bennem a vér. Nagyon kikelt magából illetlen viselkedésem,

összecsapta a könyvet és én rettentően szégyelltem magam. Aztán természetesen Mami simította el a dolgot, már nem tudom hogyan, de meggyőző volt. Utána hetekig gondolkodtam az eseten, hogyan is viselkedhettem volna illendően. Nagyszüleimre mindig számíthattam: megtanítottak viselkedni. Akkor még voltak érvényben illemszabályok, s

ezeket unásig hallgattam és ma nagyon hálás vagyok, hogy hallhattam. Nagypapa szigorú ember volt. A munkáját végtelen precizitással végezte és ezt elvárta másától is, bármi legyen az, kiváltképpen tanítványaitól a tanulást. Következetes volt, nem emlékszem, hogy véleményét, kimondott szavát valamiért egyszer is megváltoztatta volna. Mindig csodáltam egyenességét, bátorságát, semmilyen körülmények között és érdek miatt nem hazudott, nem beszélt mellé. Gyerekkora nem nevezhető ideálisnak. Édesapja az I. világháborúban veszett oda hátrahagyva feleségét hét gyerekkel. Nagypapám volt a legkisebb, jól tanult, így hadiárvaaként az állam finanszírozta taníttatását. Negyedik korától elkerült otthonról a váci piaristákhoz. Sokszor mesélte: írta sorra a leveleket édesanyjának, hogy „Patakokban folyik a könnyem...” Annyira vágyódott haza kisdíáként, hogy egyszer gyalog el is indult Nyíregyháza felé. Évente egyszer mehetett haza. Majd érettségi után a Budapesti Református Teológiát végezte el, s lett református lelkész-tanító.

Amikor Mamival ideköltöztek a faluba, két sor ház volt a főutcán. Miután már lelkészként nem szolgálhatott a kommunizmusban, elvégezte a tanárképzőt magyar-történelem szakon. Évtizedekig tanított. Tanítványai szerették, tisztelték, becsülték őt.

Miután haza kerültem én is a faluba, még hosszú ideig megszólítottak régi tanítványai szeretettel emlékezve vissza rá. Lénye nyugalmat, biztonságot, rendíthetetlen hitet sugárzott.

Mikor ma, idősödő fejjel kicsit elkecseredek valamiért, eszembe jutnak Nagyszüleim, a gyerekkorom és mindig fölfrissül a lelkem. Több mint 50 évig éltek együtt és soha nem hallottam, hogy egymásra bárkinek, még gyerekeiknek se, egy rossz szót szóltak volna. Mindig mindent megbeszéltek: Mami volt az optimista, Nagypapám a távlatokban gondolkodó. Már hajlott hátú kis öregek voltak, és mindig együtt jártak karonfogva (Nagypapám karolt Mamiba) a boltba, orvoshoz, hozzám, esténként sétálni.

Ilyenkor, karácsony táján többet vagyok velük, megsimogatom őket gondolatban és ők ölelést küldenek nekem fentről, érzem.

Áldott ünnepet kívánok!

Balog Istvánné

LEGFONTOSABB A CSAPATÉPÍTÉS

*Sótszentimre mezőgazdasági település. A legtöbben ebből és ennek élnek. Az ő munkájukat felügyeli a Hegyközség, megújulva. Hogy mi változott, mi sem, ebben lesz segítségünkre **Bordás József**, a Hegyközség új elnöke.*

Mit lehet tudni a Hegyközségről? Hogyan alakult a 2013-as év?

Ez az év mindenképpen a változások éve, hiszen új tisztségviselőket választottunk. Új elnök, új választmányi tagok kerültek a Hegyközség élére márciusban. A választmányban a négy fülöpszállási tag mellé négy sótszentimrei tag került: Márkó István, Benkovszki Ferenc, mint új tagok, illetve Kőhegyi Mihály és jómagam. Új tagot választottunk az ellenőrző bizottságba is Csontos József személyében.

Hegyközségünk mintegy 350 hektáron „gazdálkodik”. Ez Sótszentimre és Fülöpszállás viszonylatában kb. 60/40 százalékos megoszlású. Ami még az idei év újdonsága, hogy a szavazások terület alapúak. Azaz a nagyobb területtel rendelkező gazdáknak nagyobb szavuk van a döntésekben. Ez így van régiós, és országos szinten is.

Júniusban új hegybíró választást tartottunk. Itt nekünk kellett befogadni a pályázatokat, ám a döntés a HNT (Hegyközségek Nemzeti Tanácsa) kezében volt. Mi csak véleményezhettük a pályázatokat.

Az állami támogatás csökkent, de a HNT lett a hegybírók munkáltatója, ami nagy segítség. A hegybírók munkája kibővült, augusztustól helyben történik a kivágási, fajtaváltási, és telepítési engedélyek kiadása.

Mi a hegyközség tulajdonképpeni feladata?

Elsősorban az ellenőrzési szerep, de fontos a szőlő, a bor népszerűsítése is. Ezt a célt szolgálta az ősszel megrendezett bál, illetve bor- és pálinkaverseny.

Ha már a bált, illetve a versenyt említéd, mik a tapasztalatok vele kapcsolatban?

Én úgy gondolom, jól sikerült, hiszen az első bál volt ez. Mind a Hegyközség, mind a báli időszak szempontjából. Ami szerintem a legfontosabb, a csapatépítés volt, hiszen a hegyközség tagjai, fülöpiek, szentimreiek együtt tölthették ezt az estét. Jó levezetése volt ez az évnek.

A bor- és pálinkaversenyre, ami megelőzte a bált, komoly zsűrit sikerült összehozni. A borbírálok elnöke Kvala Gábor, tagjai Aszódi János és Filus János volt, aki a HNT ellenőrző bizottságának is tagja egyben. A pálinka zsűri elnöke Szél István, tagjai Léder Zoltán és Pap János volt. Bár, ezek a nevek leginkább csak a gazdáknak

jelenthetnek valamit. Azt még meg kell említenem, hogy első versenyre elég sok minta jött össze. Szám szerint 17, ami október végén, mikor még alig forrt ki az idei bor, mindenképpen figyelemre méltó. Amire büszke vagyok, hogy úgy láttam a gazdák magukénak érezték a rendezvényt, sokan hozzájárultak a rendezvény sikeréhez.

Miből vannak a Hegyközségnek bevételei?

Két féle járulékot határozhatunk meg. Egyik a terület alapú, a másik a megtermelt, illetve feldolgozott mennyiség utáni járulék. A működési költségeket ebből fedezzük, amit a költségvetésünk határoz meg. A költségvetést a közgyűlés hozza meg, s az elnök és a választmány irányítja annak felhasználását. Ugyancsak az elnök feladata a választmányi gyűlések szervezése, melyek főbb feladatai a rendtartási feladatok, a mindennapi ügyek ellátása, és a közgyűlés előkészítése. A fő döntés a közgyűlésé, amit a Hegyközség életében az idei évtől közösen tartunk. Tehát Fülöpszállás és Sótszentimre együtt.

Hogyan épül fel a szervezet a Hegyközségtől a HNT-ig?

A helyi hegyközségből két küldöttet delegálhatunk a Kunság Borvidékhez. Egy szőlészeti, ez jómagam vagyok, és egy borászati tagot. Ez a tag Tüskés Erzsébet. A Kunság Borvidék elnöke Frittmann János, aki egyben a HNT elnökhelyettese is. A Kunság Borvidék a legnagyobb a 22 történelmi borvidék közül. Legfőbb szervünk a Hegyközségek Nemzeti Tanácsa. Egy lazább egységhez, a Duna Borrégióhoz is tartozunk a Csongrádi, a Hajós-Bajai Borvidékkel.

Milyen szőlőfajták elterjedtek itt, a Kiskunságban?

A magyar fajták közül az Irsai Olivér, Aletta, Ezerjő, Bianka, Kadarka, Cserszegi fűszeres, Arany sárfehér és a Kövidinka. Ezek rendre jól eladhatók. A cseh és szlovák piac elsősorban az illatos fajtákat kedveli. Amúgy a klasszikus európai fajták is jól eladhatóak. Pezsgőgyártás szempontjából meg kell még említeni az Izsáki Aranysárfehéret és idéntől a Soltvadkerti ezerjót. Amit azért tudni kell, hogy az utóbbi években az intenzív szőlőtípusokat telepítették elsősorban a termelők. Lévén a minőség kevéssé volt megfizetve. A mi hegyközségünkben legerjedtebb a Kövidinka, a Zalagyöngye és a Kékfrankos mellett egyre inkább a Bianka, a Cserszegi fűszeres és az Aletta.

Új fajta a Generosa, ami a jövő szőlője lehet, ha a gazdák fel merik vállalni a termesztését. Ezt egyébként az ezerjő és a piros tramini keresztezésével állították elő a kecskeméti kutatóintézetben.

Egy régi szívfájdalmam a Sótszentimrei ezerjő. Lesz még egyszer ilyen nevű bor?

Ezzel az a probléma, hogy hegyközségünknek nagyon kevés ilyen szőlőterülete van már. Azok is általában kiskertekben találhatóak. Új ültetvények nincsenek ebből a fajtából, felváltják a magas műveléssel, kevesebb munkával termesztendő fajták. A fajta és a név viszont nem tűnik el, ugyanis Soltvadkert levédette, és saját védjegyévé tette ezt a régi jó fajtát.

*Bordás József,
Kéri Ferenc*

Bordás József a 2011-es Falunapon, mikor is átvette édesapja díszpolgári címét.

MIT IS VÉGEZTÜNK?

Visszatekintés az elmúlt 5 évre, tisztújítás apropóján.

Egyesületünk alapításakor legfőbb célként egy helyi újság megjelentetését tűztük ki. Ennek első száma 2009 októberében jelent meg. Azóta 15 lapszám került a boltokba. Az újságot, ahogy elterveztük, soltsszentimreiek írják soltsszentimreieknek.

2008-ban elindított programjaink évről évre újra megrendezésre kerülnek. Ezek egyike a Csonka-toronynál szeptember elején tartott zárándoklat. Ezeket már több vendég misézőt, zárándokot köszönhattunk. Sikeres a templomkertben felállított betlehem is. A lámpagyújtáskor egyre többen tisztelnek meg bennünket.

2009-ban útjára indítottuk nemzeti ünnepeink községi ünneplését, melyeket az ünnep napján (márc. 15., okt. 23.) tartottunk. Ezeket az általános iskolások és az önkormányzat részvételével rendeztük. 2012-től átvette az önkormányzat az ünnepek rendezését. Ezeket – 2012 őszétől – egyesületünk is szerepel.

Két ízben rendeztünk helyi tehetségkutató versenyt, 2010-ben és 2012-ben. A 2012-es Kincskeresésn már Fülöpzsallás is szerepelt.

2010-ben kistérségi színjátszó találkozót szerveztünk „Játszva együtt – együtt játszva” címen, ahol színházi szakemberek segítségével tanulhattuk a színjátszás fortélyait. Ezen Soltsszentimrén kívül Tabdi és Imrehegy vett részt 2-2 csapattal.

Három alkalommal rendeztünk irodalmi estet, vagy est sorozatot a Könyvtárban. Petőfi halálának 160. évfordulóján a költőre emlékeztünk. Abban az évben négyszer vártuk az irodalomszeretőket adventi időszakban. Tavaly, ugyancsak adventkor újra összejöttünk a Könyvtárban. Ezek mindegyike lehetőséget adott a hallgatóságnak, hogy elmondhassa kedvenc versét, prózáját, gondolatait.

2010-ben felállítottuk a Hősök emlékoszlopát a Polgármesteri Hivatal kertjében.

Rendezvényeinket több közéleti és egyházi személyiség tisztelte meg, emelve ezzel is azok jelentőségét.

Megemlíteném még a Csonka Színkört, mely az egyesület berkein belül, de külön gazdálkodással szolgálja a szentimreiek, és a környékbeli települések polgárait.

Kéri Ferenc

„MAGASZTALJA AZ ÉN LELKEM AZ URAT!”

„Magasztalja az én lelkem az Urat, És örvendez az én lelkem az én megtartó Istenemben. Mert reá tekintett az ő szolgáló leányának alázatos állapotjára; mert imé mostantól fogva boldognak mondanak engem minden nemzetségek. Mert nagy dolgokat cselekedék velem a Hatalmas; és szent az ő neve! És az ő irgalmassága nemzetségről nemzetségre vagyon azokon, akik őt félik. Hatalmas dolgot cselekedék karjának ereje által, elszéleszté az ő szívök gondolatában felfuvalkodottakat. Hatalmasokat dönté le trónjaikról, és alázatosakat magasztalt fel. Éhezőket töltött be javakkal, és gazdagokat küldött el üresen. Felvévén Izráelnek, az ő szolgájának ügyét, hogy megemlékezzék az ő irgalmasságáról. (Amiképpen szólott volt a mi atyáinknak), Ábrahám iránt és az ő magva iránt mindörökké!”

Karácsony ünnepének fontosságát mutatják a bibliában Jézus születését megelőző nagy események, angyali megjelenések és a himnikus költészet, a híres Magnificat (Lukács 1, 46-55.) Mária hálaéneke a művészet számos területén megjelenik, mégis a legkoncentráltabb megszólalása a kora keresztyénység kezdeteitől a mai istentiszteleti liturgiáig a keresztyén egyházakban történik. Első sorban katolikus, de egyes protestáns istentiszteleti formák liturgikus része is. Máriát, mint Jézus szülő anyját a protestáns teológia is nagy tiszteletben tartja. Úgy tekint Máriára, mint Istennek nagy dologra kiválasztott személyére. Azonban ennél többet nem tulajdonít neki.

A gyönyörű ihletettségu Mária himnusz üzenetéből három gondolatot kívánok megpendíteni.

A Magnificat fennmaradásának fő oka az, hogy Istenről szól, azaz Isten Igéje. Máriának nem a hitéről és kiemelt szerepéről szól, hanem Istenről. Istenről való mindenféle bizonyágtétel azért lehetséges, mert Isten kegyelmet ad az embernek. Máriának kegyelem, hogy Isten ígéretének megvalósulásában szerepet kap. Ő az, aki Isten Fiát méhében hordozhatja és világra fogja szülni. Istennek Mária felé megnyilvánuló kegyelme bizalom, amelyre hittel válaszolt Jézus édesanyja, elfogadta és elvállalta a rábízott feladatot.

Mária nem volt környezetének kiemelkedő személye, sőt feltételezhetjük, hogy a kor szokása szerint egyszerű körből származik. Talán írni és olvasni sem tudott, két kezi munkával lehetett megélhetése. Miután a Szentlélektől fogantatva várandós lett és férjnél nem volt, a környezete pedig nem tudta Isten dolgait Máriával, kivetetté válhatott családja, környezete és a templomi közösség részéről. József, Mária völegénye csak az angyal kijelentésének köszönhetően nem szakította meg a vele való kapcsolatot. Mária nem a környezete megalázó szavaira figyelt, hanem a történések mögött Isten munkáját látta. Ez a hitbeli látás!

Máriának sok megaláztatást kellett elszenvednie, mégis a Magnificatból az öröm és boldogság árad. Ez az öröm és boldogság közel 2000 év távlatában is történelmünket áthidalva a ma élő keresztyének szívébe kiált:

- Isten hív és cselekedni akar általad, fontos vagy Neki – ez az Isten kegyelme!

- Lásd meg fájdalmaidban, bajaidban, betegségeidben, magányodban, gyászodban és örömedben is, hogy minden dolgod mögött ott áll az Isten. Minden helyzetben akar általad munkálkodni. Akarja, hogy kedves eszköze légy!

- Amikor Isten dolgainak beteljesedése: Jézus Krisztus és az ember hite egymásra talál, akkor mindenképp föltött az öröm szava szólal meg: „Boldognak mondanak engem minden nemzetségek...”. Ilyen boldogságot élj át! Így legyen 2013. karácsonya örömműnnp, a betlehemi testet öltött Ige mindannyiánk számára szülessen meg. Ne elmenjünk karácsony mellett, hanem megéljük karácsonyt, amelynek célja a megfeszített és feltámadott Krisztus. Így van és lesz az embernek élő Istene, neked is és nekem is! Jézus közel jött hozzánk, jön felénk, mellettünk áll! Én látom és hiszem! Te is lásd meg és hidd! Imádkozz érte, naponként imádkozz, olvasd a Bibliát, menj templomi közösségbe és meg fog születni a Te szívedben is a betlehemi Jézus!

Így kívánok református gyülekezetünk nevében: **Istentől megáldott örömteli karácsonyi ünnepeket és boldog újesztendőt!**

*Kovács Botond Árpád
református lelképásztor*

A HITOKTATÁSRÓL

A 2013/'14-es tanévben új tantárgy került az iskolai órarendbe, az erkölcsstan (etika). Ezzel a hitoktatás rendje is változott. A Köznevelési Törvény ugyanis úgy rendelkezik, hogy az általános iskolák – és a nyolc osztályos gimnáziumok – 1. és 5. osztályában kötelező az erkölcsstan oktatása – felmenő rendszerben. Ehelyett választható a hit- és erkölcsstan. (A felmenő rendszer azt jelenti, hogy az idén az 1. és 5. osztály, jövőre az 1. 2. és 5. 6. és így tovább, míg a 2016/'17-es tanévben mind a nyolc osztályban szerepel már az új tantárgy. Addig azonban a többi osztályok számára marad a hitoktatás eddigi rendje, vagyis szabadon választható a hittan...

Ebben az új rendszerben külön feladata van az iskolának, az egyházmegyének és a plébániának. Az egyházmegye feladata az, hogy meghatározza: mit oktassanak. (Ezt országosan a Magyar Püspökök Hitoktatási Bizottsága állította össze). Az egyházmegye alkalmazza és ellenőrzi a hitoktatókat. A plébánia szervezi a hittanra jelentkezést...

Különbségek vannak a két tantárgy – a hit- és erkölcsstan, illetve az erkölcsstan – oktatása között, mégpedig a helyszín, (hol legyen az óra), a szervezés, (ki és miben illetékes), kik tarthatják az órákat és milyen végzettséggel, és a tartalmat (mit tanítsanak) illetően.

A szülőknek minden évben nyilatkozniuk kell, hogy melyik tárgyat választják gyermekeiknek: hittant (egyház), vagy erkölcsstant (iskola).

(Itt megjegyzem: ha valaki bővebb tájékoztatást szeretne, szívesen állok rendelkezésére, és természetesen az iskola is).

Mivel már az iskolai félév felé közeledünk, van tapasztalatunk arról, hogyan is alakul ez az újítás? Az első, ami feltűnő, hogy tombol az adminisztráció az iskolában meg az egyházakban is; túl teng a bürokrácia. Jó, hogy ebből kifelé semmi nem látszik.

A másik – és fontosabb mindenekelőtt – az, hogy a szülők pontosan tudják, miről van szó, és helyesen döntsenek. Ez könnyű, semmiféle nehézséget nem okoz. Aki katolikusnak kereszteltette gyermekét, katolikus hittanra járhatja, (és nem az iskolai erkölcsstanra), aki reformátusnak, az református hittanra, és így tovább.

Tehát ez egyértelmű, ezzel nincs semmi gond. (Ha ezzel kapcsolatban esetleg netalán-tán valaki felvetné, hogy szabadon dönthet abban a kérdésben, hogy hova – iskolai erkölcsstan, katolikus vagy református hittan – írassa be gyermekét, akkor természetesen ez így igaz. Csakhogy már élt ezzel a szabadságával és már döntött akkor, amikor gyermekét megkereszteltette). Tehát ez a kérdés semmiféle nehézséget nem okoz... (Persze ennek ellenére előfordulnak furcsaságok; az első osztályba készülő kisgyermekét vitte a beiratkozásra édesanyja, és amikor döntenie kellett, megkérdezte a gyermeket: „hova akarsz járni, hittanra vagy etikára?” – A gyerekek persze fogalma sem volt, hogy egyáltalán miről van szó...) – Talán ennyi erről elég is lesz.

Néhány megjegyzést fűzök mindehhez, teljesen egyéni (maszek) alapon. Az elnevezésekhez; nem mondom, hogy egyértelműen rossz. Azonban nem pontos és nem szerencsés szóhasználat a „hitoktatás”. (A hitet nem, csak a hittételeket lehet „oktatni, tanítani”). Mégis a hitoktatás szó szerepel a közhasználatban, (ami alatt persze értik: „hit- és erkölcsstan”). Hogy ez mikor és hogyan került előtérbe, nem tudom, meg azt sem, hogy mikor szorította ki a helyes és eredeti szóhasználatot: a „katekézis”-t. De nemcsak jó, hanem úgy szólván kötelező tudni, hogy a keresztény közösségekben a rendszeres és egyben jellegzetes gyakorlat a katekézis. Nyugodtan és bátran használhatjuk ezt a görög szót is a többivel – például telefon – együtt. Igen tartalmas és kifejezi azt, ami a keresztény igehirdetésben és igehallgatásban történik. Az echó szó ismerős a magyar nyelvben, például Csokonai Vitéz Mihály: „A tihanyi echóhoz” c. verséből. Echó (ήχώ) annyit jelent, hogy hang, visszhang. Ebből származik a katechéo (κάτηχεω) ige, ami annyit jelent, hogy tanít, oktat (stb). Ebből meg a katekézis=szóbeli tanítás, oktatás. Ahogy említettem, igen pontosan kifejezi a keresztény élet legfontosabb mozzanatát, gyakorlatát és feladatát: az igehirdetést és igehallgatást. Miért? Azért, mert lényege szerint „visszhang”, mégpedig valami szerint, valami alapján, valami miatt. Mi ez a valami? Isten szava, az embert személyesen és személy szerint megszólító Igéje! És amikor az ember ezt

hallja, hallgatja, akkor válaszol – visszahangzik az ember szava Isten Szavára! -, és ez a válasz a hit, a hitvallás...

Jól értették ezt a keresztény ókorban. (Nem véletlenül nevezték el katekétisnek az igehirdetés és igehallgatás gyakorlatát és szolgálatát). Annál feltűnőbb, hogy mégsem ezzel, az igehirdetéssel („hitoktatás”) kezdték a kereszténynek jelentkezők (katekumenek) katekétisét. Először bevezették a közösségbe, hogy csinálja azt, amit ők: ti. dicsőítették Jézust, a Föltámadott Urat. Itt a jelölt megtapasztalt egy olyan szeretetteljes légkört, erőteret, amely megmozdította a lelkét (vagy esetleg nem történt elmozdulás). Azután kellett gyakorolnia jótékonyt, például beteglátogatás és gondozás, szegények, jövevények stb. istápolása. És csak ezek után, bizonyos idő elteltével történt az evangélium szóbeli hirdetése és hallgatása. (Ezt bizony nem ártana feleleveníteni a mi korunkban is, mert itt igen fontos törvényszerűséget ismerhetnénk fel, ha akarnánk). Hogy azután – ismétlem magam – mikor fordult meg a helyzet és tolódtott el a „hitoktatás” felé, – hogy egyáltalán megszülethetett ez a szó! – azt nem tudom, talán valószínűleg a VIII. század utolsó harmadában, egy módosult, az eddigi gyakorlathoz, szokáshoz képest más működés nyomán... Azonban biztos, hogy a keresztesség előtti katekumenátus (hittanuló időszak) azzal az indoklással szűnt meg, hogy úgymond immáron az egész társadalom keresztény: a közösség teremtette légkör és erőter megvan a családban, a városban, az országban, egész Európában. Hogy ez mennyire téves és mindmáig milyen káros hatása van, azt jól látjuk... A lényeg azonban mit sem változott, az elnevezéstől függetlenül marad az eredeti értelem és célkitűzés, vö. például Pál apostol Róm. 10,17: „A hit hallásból ered, a hallás pedig Krisztus szavából”. Azaz az igehirdetés és hallgatás jelentősége, fontossága ma is érvényes; ámde annak is világosnak kell lennie, hogy az ilyen-olyan „hittan” és egy vasárnapi prédikáció egyszerűen elégtelen, és olyannyira kevés, hogy nem éri el azt a területet (Egyház!), amelyben és amelyért Jézus rendelte. Sokkal komolyabban kellene fölülvizsgálnunk szokásainkat, gyakorlatainkat, és elmozdulnunk

Folytatás a 12. oldalon.

Gyerekeknek**MÓRA FERENC:****PANNIKA CSIGABIGÁJA**

Miklós bácsi, az öreg koldus kántálni kezdett a kapu alatt, s anyuka mindjárt szalajtott a Rozit a krajcárkával, ami mindennap kijárt az öreg Miklósnak. Rozi siettében nyitva felejtette a konyhaajtót. Pannikának se kellett egyéb: úgy kiosont a kertbe, mint a szél.

– Jó reggelt, csacska szökőkút, jó reggelt, kedves rózsabokor, jó reggelt, aranyszájú fülemülém! Nem látjátok, hogy Pannika jött hozzátok? Merre vagytok?

Senki se szólt, csak a hideg szél veregette haragosan a fenyőgallyakat.

– Szaladj vissza, Pannika, mert megfagysz!

A szökőkút sem szólt: befagyott az éjszaka. A kedves rózsabokor leveletlenül lapult a földhöz deres koronájával. A fülemülefészek üres volt. Senkit se talált Pannika a nyári jó barátjai közül.

De nini, mi feketélik a sövény alján, a fehér dérszönyegen? Gömbölyű, mint a golyó, csak hogy nem gurul, ha megrúgja Pannika. De még a kezével is alig bírja felfeszíteni, úgy oda van fagyva a földhöz.

– Jaj, hiszen ez egy csigabiga! Megfagyott idekint szegényke – sajnálkozott Pannika.

Neki is zsibogni kezdett már a fülecskéje, különösen hogy a szél grombáskodni kezdett.

– Szaladj vissza, Pannika, mert elviszlek ízibe!

De nagyon sajnálta a szegény csigabigát otthagyni. Hátha még életre lehetne kelteni odabent a meleg kályhán?

Olyan sebesen suhant vissza, hogy szél uram sem érte utol. Csúful megjárta: éppen az orra előtt csapta be az ajtót Pannika. Aztán fölágaskodott a nagyapó székére, úgy tette föl a csigát a kályhára.

Ugyan föléled-e?

Biz az meg se mozdult vagy félóráig. Pannika már éppen meg akarta siratni szegény csigácskát, mikor egyszerre csak megmozdult a furcsa golyó. Nosza megörült Pannika, le is kapta mindjárt a kályháról: meg ne süljön, ha már meg nem fagyott. Rátette a díványpárnára szép vigyázatosan, hogy meg ne üsse magát, ha gurulhatnékja lesz.

Egyszer megint mozdult egyet

a csigaház, és nagy óvatosan kinyúlik belőle két szarvacska, utána az egész fejecske derekastul. Kényelmesen kinyújtózott a csigácska, és nagyon barátságosan mozgatta a szarvacskáját.

– Szép jó reggelt, Pannika kisasszony! De jó melegen süt a napocska!

– Ó, te kis butácska, hisz az a kályha!

– Az ám, fekete lett a napocska. De jó sima ez a pázsit.

– Ó, de tudatlan vagy te, csigácska, hisz ez a díványpárna!

Csigácska nagyon sebesen mozgatta a szarvát.

– Éhes vagy, csigácskám? Eszel meleg kávét?

– Nem.

– Kell ropogós kifli?

– Nem.

– Egy kis sonkás zsemle tetszenék?

– Nem, nem, nem!

– Hát mit ennél, te kis válogatós?

– Friss tormalevelet! – integetett a csiga.

– Jaj, csigabiga, most nincs tormalevél! Ha volna, se neked adnám, hanem magamnak csinálnék belőle napernyőt. Várj tavaszig.

Csigácskának megmeredt a szarva.

– Azt kérdezed, hogy hát most nem tavasz van? Nem ám, hanem csikorgó fagy, zúzmarás tél. Ha még egy

kicsit odakint hagylak, tebelőled se lett volna csigabiga többet. Megfagysz, ha be nem hozlak. Nekem köszönheted az életedet.

Juj, erre hármat is gurult a csigácska, s olyan mérgesen döfködött a szarvával, hogy Pannika egész megijedt tőle.

– Te ostoba kislány, minek ébresztetél fel? Idebent meghalok éhen.

– Odakint meg megfagysz.

– Dehogy fagyok, dehogy. Azért van énnekem ilyen vastag falú házam, hogy meghúzódhassam benne. Úgy elalszom én ebben tavaszig, hogy te se különben a hattyútollas dunna alatt. Majd föléleszt engem a tavasz meleg napsugárral, ha itt lesz az ideje. Vigy vissza, Pannika, a sövény tövébe.

Olyan könyörgőleg tette össze csigabiga a szarvát, hogy a Pannika jó szíve megesett rajta. Akárhogy ijesztette az a gonosz szél, mégiscsak kiszaladt vele a kertbe, bedugta a sövény tövébe. Csigácska még egyszer kidugta a szarva hegyét.

– Pá, pá, Pannika! Majd a tavaszon elmondom, hogy mit álmodtam a télen!

Azzal katt, becsapta a házikója ajtaját. Szép álmokat, csigabigácska!

FEKETE ISTVÁN:**BETLEHEM**

A konyhában ültünk a földön és a tűzhely meleg fénye kiugrott néha meg-megsimogatván arcunkat. Hallgattunk, de magunkban megvallottuk, hogy a mű tökéletes, és nem is vettük le a szemünket róla. Tornya volt, ajtaja volt, ablakai voltak, ahol be lehetett tekinteni (egy krajcárért!), és ha bent meggyújtottuk a kis gyertyát, kivilágosodott az egész épület valami boldog, meleg világossággal, mint a szívünk ablaka abban az időben.

Egyszóval: Betlehem volt.

A Szent Család kicsit oldalt állt előtérben a jászollal s a jászolban Jézuskával, aki mosolygott, és kövér kis kezét ökölbe szorította, ámbár, mi akkor még nem gondoltunk arra, hogy ha ez a kéz egyszer kinyúlik, mekkora ragyogás árad belőle a világra.

Ennél sokkal nagyobb gondjaink voltak.

Elsősorban az, hogy Jézuska mezíten maradjon-e, vagy takarjuk be.

- Megfázik! - mondta Bence Gábris, aki érzékeny lelkű fiú volt.

- Buta vagy -szólt Andók Pista -, aki Isten, az nem fázik.

- A biblia azt mondja - szólalt meg végül Peszelka Péter, aki papnak készült -, hogy "édesanyja pólyába takarta és jászolba fektette..."

Ez döntött.

A pólya természetesen nem lehetett akármilyen anyagból, ezért selyemből lett, a selyem pedig anyám télikabátja béléséből lett.

Másodsorban ott volt még a számár kérdés.

Két samarunk is volt ugyanis.

Peszelka Péterre néztünk, aki csizmája orrát vakargatta piszkos kis körmével és lesütvén a szemét erősen gondolkodott, de aztán kivilágosodott értelmes, fanyar arca:

- Az nincs a bibliában, hogy hány számár volt. Több pásztor volt, hát számár egy se volt...

Folytatás a 9. oldalon

Folytatás a 9. oldalról

Subák, láncosbotok, bajuszok és szakállak, kucsmák és tornyos angyalsüveg már készen voltak, így semmi akadály nem volt annak a lelkes izgalomnak, amely másnap a falu végén abban a felkiáltásban érte el tetőfokát, hogy:

- Szabad-e betlehemet köszönteni?

És hulltak a krajcárok... Péter perselyébe, amely mind súlyosabban zörgött - mi tagadás - ébren tartva, sőt fokozva elhivatottságunk érzését. Berta Jancsi ugyan apja szórtarisznyáját is a nyakába akasztotta, hogyha valahol - netán - ennivalót is adnának, de inkább Pétert toltuk előre, zörgő perselyével figyelmeztetve a háziakat, hogy készpénzadóományokra rendezkedtünk be.

Na, a büntetés aztán nem is maradt el. A betlehemi csillag ragyogása mellett nem vettük észre a pénz ördögének sátánpofáját, és szenteste - Berta Jancsi pokoli indítványára - elindultunk a szomszéd faluba, most már kizárólag azzal a céllal, hogy a persely tartalmát a végsőkéig fokozzuk.

Csendes, borús, mégis kemény alkonyat volt. A hó nem olvadt, a jege nyék felett és a völgyek hajlásaiban fenyegetően kék volt a köd. Azután Király bácsival találkoztunk, a kánász-számadóval.

- Hová mentek, gyerekek?

- Csak ide a szomszédba...

Az öreg felnézett az égre...

- Hát én nem mondok semmit, de iparkodjatok, mert ujjan idő gyün, hogy megemlegetitek...

- Sietünk, Károly bácsi.

Igazán siettünk volna, de úgy megbámulták takaros betlehemünket, úgy tartóztattak bennünket, etettek, itattak (ne mondják a szomszéd faluban, hogy nem látják szívesen a gyerekeiket) és főleg úgy tömték a perselyt, hogy se láttunk, se hallottunk.

Pedig közben feltámadt a szél, lenyomta a felhőket és szítálni kezdte a havat a fekete éjszakába. Ezt azonban a házak között alig lehetett érezni, de amikor kiértünk a szabad mezőkre, belénk mart, és engem, aki a betlehemet vittem, majd belelökött a patakba.

- Egyenest! - vezényelt Jancsi, aki nagy lóköttő volt, de a szíve helyén - ha a nyárfás utat elértük, nincs semmi baj.

- Nem kellene visszafordulni?

- Nem! - üvöltött Jancsi - engem agyonvernek, ha nem leszek ott az

éjféli misén.

Az idő és a tér elveszett. A nagy subákat majd földre nyomta a szél, a hó vágott, mint a jeges vessző, és reszketve izzadtunk, ijedt kis erőnk utolsó megfeszítésével.

Vánszorogtunk. A kis betlehem oldalát már feltépte a szél és kísértetiesen csapkodta a papírt, miközben a toronyban a kis bádogcsengő néha megkondukt, mint a lélekharang. Nem tudtuk, hol vagyunk, és szívünk körül halálos hidegen bujkált a félelem.

- Megfagyunk - mondta valaki, mire Bence Gábris leroskadt a hóra, és sírni kezdett, de sírását elkapkodta a sikoltó szél.

És csak álltunk. Összebújtunk a Gábris körül, a betlehem lecsúszott a kezemből a hóra és nem hittünk már semmiben, csak ez elmúlás borzalmában és már nem is voltunk.

- Imádkozunk! - mondta ekkor Péter, és ennek a szónak a mélységében egyszerre végtelen csend lett, és ebben a csendben alig hallhatóan, mégis világosan megérintett bennünket meleg szárnyával a távoli harangszó.

- Harangoznak - ordított Jancsi -, most már tudom az utat.

- Imádkozunk - mondta Péter, és imádkoztunk.

És éjféli misén otthon voltunk.

És azóta is, ha nagy baj van és kiesik kezemből a betlehem, azt az imát mondom és azt a harangszót hallom még ma is.

OSVÁT ÉRSÉBET: **JÓKEDVŰ KÖSZÖNTŐ**

Tele a tarisznyám
tréfával, jókedvvel.
Csombékot kötök rá,
hogy el ne szökhessen.

Az új esztendőre
tartogatom kincsem.
Aki búval bélelt,
annak adok ingyen.

Gyertek, ti kesergők,
ez mind a tiétek.
Jószívvel kínálok,
itt van hát, vigyétek!

Marad magamnak is,
nektek is jut bőven.
Legyen jó kedvetek
az új esztendőben!

Felnőtteknek

RADNÓTI MIKLÓS:

ÉJSZAKA

Alszik a szív és alszik a szívben az aggodalom,
alszik a pókháló közelében a légy a falon;
csönd van a házban, az éber egér se kapargál,
alszik a kert, a faág, a fatörzsben a harkály,
kasban a méh, rózsában a rózsabogár,
alszik a pergő búzaszemekben a nyár,
alszik a holdban a láng, hideg érem az égen;
fölkel az ősz és lopni lopakszik az éjben.

RADNÓTI MIKLÓS:

HIMNUSZ A BÉKÉRŐL

Te tünde fény! futó reménység vagy te,
forgó századoknak ritka éke:
zengő szavakkal s egyre lelkesebben
szóltam hozzád könnyüléptű béke!

Szólnék most újra, merre vagy? hová
tüntél e télből, mely rólad papol
s acélt fen szívek ellen, - ellened!
A szöllőszemben alszik így a bor

ahogy te most mibennünk rejtezel.
Pattanj ki hát! egy régesrégi kép
kisért a dalló szájú boldogokról;
de jaj, tudunk-e énekelni még?

Ó, jöjj el már te szellős március!
most még kemény fagyokkal jó a reggel,
didergő erdők anyja téli nap:
leheld be zúzos fáidat meleggel,

s állj meg fölöttünk is, mert megfagyunk
e háboruk perzselte télben itt,
ahol az ellenállni gyöngye lélek
tanulja már az öklök érveit.

Nyarakra gondolunk s hogy erdeink
majd lombosodnak s bennük jární jó,
és kertjeinknek sűrű illatában
fáján akad a hullni kész dió!

s arany napoknak alján pattanó
labdák körül gomolygó gombolyag,
gyereksereg visong; a réteken
zászlós sörényü, csillogó lovak

száguldanak a hulló nap felé!
s fejünk felett surrog és csivog
a fecskéfészkektől sötét ereszt!
Így lesz-e? Így! Mert egyszer béke lesz.

Ó, tarts ki addig lélek, védekezz!

Irodalmi összeállítás: Sáriné Gubacsi Éva

A LABDARÚGÁSRÓL

Tisztelt labdarúgást szerető olvasóink!

A 2013-2014. labdarúgó szezon őszi fordulói véget értek. Nagy reményekkel vágtunk neki az új szezonnak, mivel az igazolásaink jól sikerültek. De sajnos a csapat, hétről hétre idegenbeli mérkőzésekre csak 11-13 fővel tudott eljutni. Ez köszönhető a helyi játékosok hozzáállásának. Persze tisztelet a kivételeknek. A meghatározó játékosaink is elég hiányosan vettek részt a mérkőzéseken, munkahelyi elfoglaltságok miatt. Az eredmények jól indultak, de olyan mérkőzéseken veszítettünk pontokat, Tázlár, Csolyospálos, Soltvadkert, Fülöpjakab, Tabdi ellen, amiket kötelező lett volna begyűjteni. Ebben az esetben 13 ponttal gazdagabban, 32 ponttal a második helyen várnánk a tavaszt. E helyett 19 ponttal, ami messze több, mint az utóbbi 3 évben ilyenkor megszerzett mennyiségünk, a 7. helyet foglaljuk el. De semmi nincs még

veszve. 39 pontot lehet tavasszal gyűjteni. Biztos vagyok benne, ha legalább 28-30 pont összejön, akkor meg lesz a 3. helyezésünk is. Amit simán el tud érni a csapat. De ehhez bizony igazolni kell 4-5 játékost, mivel nem állapot, hogy ha idegenben megyünk mérkőzésre 3-4 helyi játékoson kívül csak a légiósokra lehet számítani. Ezért vezetőségi gyűlésen arra az elhatározásra jutottunk, ha azt akarjuk, hogy az elkövetkezendő években is legyen foci Soltsszentimrén, kellene egy kis sikerélmény és eredmény. Amit ha másképpen nem megy, idegen játékosokkal kell elérni. Megköszöném szurkolóinknak a sok finom vacsorát!

A OTP-MOL BOZSIK Program is folytatódik, sajnos már csak két korcsoporttal. 1-2. oszt. fiúk és 3. osztályos lányok első évesek, és sok ügyes kis labdarúgó palánta van közöttük. Az első tornájukon már részt is vettek, váltakozó sikerrel. De nekik még nem a győzelem, hanem a játék a fontos. Öröm volt látni egy-egy gól

után a csillogó szemüket és örömeiket. A 4-5. osztályosok december 11-én mennek az első kis körzeti tornára. Közöttük sok ügyes fiú és egy nagyon ügyes kislány van. Remélem, tudásuknak megfelelően fognak szerepelni. Itt is megköszöném a szülők támogatását az utazások alkalmával, mivel sajnos egy autóval képtelenség elszállítani a gyerekeket a tornákra.

Továbbá meg szeretném invitálni olvasóinkat a 2014. január 11-én tartandó sportbálunkra. Jegyeket 2013. december 14-től 1800 Ft egységáron lehet megvásárolni: Nagy Istvánnál, Nádas Sörözőben, és Bozó Zsoltnál. Támogatói jegyeink 500 Ft-ba kerülnek, amivel ülőhelyet biztosítani nem tudunk, de a zenés esten részt lehet venni. Játékosainknak a részvétel ingyenes, de jegyeik nem ruházhatóak át.

Üdvözlettel és tisztelettel:

Bozó Zsolt
szakosztályvezető

szentimrések – szubjektíven

Idén három helyszínen folytatódott a Szent Imre herceg nevét viselő települések találkozója. Feleségem és én mindhárom településen részt vettünk a kavalkádban, a szervezők külön meghívásának köszönhetően.

Augusztus végén Lakitelekre hívta össze Lezsák Sándor a Szent Imrész közösségeket a herceg szentté avatásának 930 éves évfordulója alkalmából. Itt péntektől (a fotókiállítás rendezésétől) vasárnapig (közös miséig, és ismerkedésig a vendéglátó településsel) zajlottak a programok. Soltsszentimre hivatalos küldöttsége csak a szombati napra kapcsolódott be a körforgásba. Délelőtt a magyar értékekkel ismerkedhettek meg a jelenlévők, illetve bemutatkozhattak a települések, s egy asztalnyi helyen megmutathatták értékeiket. Nagy István polgármester szavait a 2. oldalon olvashatják. Délután a főzés, és a focié volt a főszerep. Este pedig borkóstolóval együtt fogyaszthatták el a jelenlévők az elkészített étkeket, s közben megvolt a főzés, és a foci értékelése is. Egy jól sikerült hétvégén három szép napot tölthettünk el.

Szeptember közepén Tizzaszentimrén volt a sor. Ők a szombati falunappal

összekapcsolva szervezték meg a találkozójukat. Ide mi csak szombaton érkeztünk, így a pénteki ismerkedésből (mind a faluval, mind egymással) kimaradtunk. A szombati nap sajnos zömében kisebb-nagyobb esővel tarkítva telt. Csak délutánra sütött ki a nap, egy kis időre. A színpadon folyt a műsor. Először a helyiek, és környező településekről jövők léptek fel, majd délután jöttek a sztárfellépők, egymás után. A csorgó sátorponyva alól néha-néha követték az eseményeket, de inkább beszélgetés folyt kis csoportokban. Vasárnap katolikus mise – Szent Imre lakiteleki ereklyéjével – a református településen, majd a téglagyűjtemény és a Faluház megtekintése. Majd egy közös ebéd zárta a rendezvényt. Mi még elmenőben megnéztük a falu sertéstelepét, mely az önellátást szolgálja. Be kell ismerni, Tizzaszentimre előttünk jár. Nem is kicsit.

A harmadik találkozót Hegyközszentimrén tartották. Ide is szombaton érkeztünk, itt is lemaradtunk a péntek esti programról, így a boros pincézésről. Sanyi bácsiék, vendéglátóink már régi ismerősként köszöntenek minket, hisz már harmadszorra járunk itt. El is beszélgetjük az időt, s így lemaradunk a program elejéről. De ki

bánja. A kápolna dombról lefelé jövet találkoztunk a társasággal. Majd újra lemaradtunk. Elbeszélgettük az időt. Már megint. Akkor menjünk fel mi is az építkezéshez. S lám, szépen épül a Berettyóra néző, ravatalozóként is funkcionáló kápolna. Ez igen. De a java csak délután jött. Az én, 2007-ben írt, Hegyközszentimréről szóló versemmel indítják a programot. Hátborzongató! Majd ki, a színpadhoz. Helyiek, környékeliek és budapestiek szórakoztatják a jelenlévőket. És milyen jól. Másnap istentisztelet, s a már megszokott koszorúzás. Ez első Szent Imre szobornál. Mert hát itt volt az első, még 2005-ből. Bizony, Hegyközszentimre is sokat változott 6 év alatt, az anyatelepülésről, Szalárdról nem is beszélve. Jó volt látni a fejlődést, a elvégzett munkát.

Sajnos a tavaly Csíkszentimrén közösen elfogadott zárónyilatkozat 2. pontja sehol sem valósult meg, azaz sehol sem hoztak létre helyben maradó értéket. Mint ahogy nem valósult meg a tavaly megbeszélte fiatalok felé nyitás sem. Ez még várat magára.

Jövőre Pest- és Nyárádszentimre lesz soron. Nyárádra már szinte haza megyünk. Jövőre is, ez már biztos.

Kíváncsian várom a folytatást!

Kéri Ferenc

NYELVTANFOLYAMOK SOLTSZENTIMRÉN

2012 szeptemberében kereste fel a helyi iskolát egy budapesti nyelvviskola az ajánlatával. Eszerint a TÁMOP 2.1.2. Idegen Nyelvi és Informatikai Kompetenciák Fejlesztése pályázat keretében lehetőség nyílhatna itt helyben is nyelvtanfolyam indítására. Ezt meghirdettük, amire akkor mintegy húsz ember jelentkezett. Aztán eltelt egy év, de a pályázatot nem támogatták. Nagy meglepetésemre és öröömre a mostani tanév elején, szeptemberben felhívott a Soter-Line Oktatási, Továbbképző és Szolgálati Kft., hogy a minisztérium támogatja a pályázatunkat, és október elején elindulhat az oktatás. Teljesen kezdő német csoportom október 2-án jött először

óra. 12 felnőtt vágott neki az idegen nyelv tanulásnak, bár voltak, akik már sok évvel ezelőtt tanultak németül. Október közepén kiderült az is, hogy angol nyelvtanításra beadott pályázatunk is sikeres, és 2 hét múlva az is indulhat. A helyek erre a tanfolyamra is rekordgyorsasággal elkelték. Egy újabb 12 fős csoport indult október 22-én. Így most január közepéig hétfőtől csütörtökig este fél 5-től fél 8-ig világítás látszik az iskolából. Sokan mondták, hogy milyen nagy dolog, hogy itt helyben van erre lehetőség, nem beszélve a nagyon alacsony önrészről. A 90 óráért, a tanfolyami díj 2%-t kellett befizetni, 1800 forintot, tankönyvet mindenki ingyen kapott. Cserébe vállalták, hogy 20%-nál többet nem hiányoznak, és egy záróvizsgát tesznek a végén.

Én, mint mindkét csoport tanára elmondhatom, hogy örül a lelkem a sok lelkes, szorgalmas, tehetséges felnőtt láttán. Igyekszem nekik élményszerűen közvetíteni az idegen nyelvet digitális eszközök bevonásával. Nagyon jó hangulatú órák vannak már mögöttünk, igazi kis közösséggé kovácsolódtunk, és szomorúak vagyunk, hogy hamarosan befejeződnek. Tudom, hogy vannak olyanok, akik később szereztek róla tudomást és jöttek volna szívesen. Ők se keseredjenek el, mert nagy a valószínűsége tavasszal újabb csoport esetleg csoportok indításának. Azt gondolom egy nyelvtanulás nagyon jó befektetés, mert ahogy a mondás tartja, ahány nyelvet beszélsz, annyi ember vagy!

*Dezső Győző
nyelvtanár*

Fent a német, lent az angol csoport tagjai.

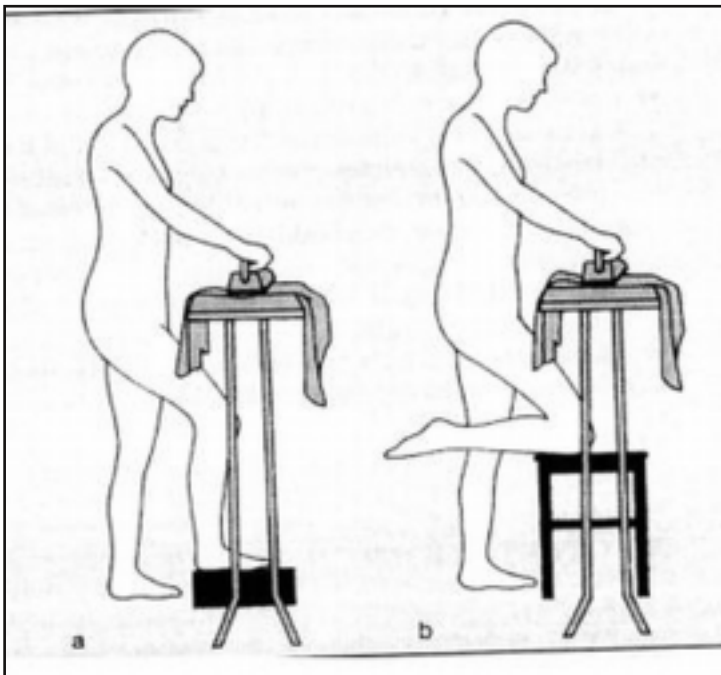
KARÁCSONYI NAGYTAKARÍTÁS KÖNNYEDÉN

Eljött újra a december, készülünk a nagy ünnepre. A háziasszonyok ilyenkor már javában a nagytakarítást szervezik, és talán már bele is fogtak kisebb-nagyobb munkákba. Ahhoz szeretnék egy kis segítséget nyújtani, hogy lehet úgy hozzáfogni és lebonyolítani az adott feladatunkat, hogy közbe ne fájduljon meg a derekunk, a lábunk, és ne érezzük azt, hogy „de most már aztán jó lenne, ha a végére érnék”. Fontos, ne egy nap alatt akarjuk az összes dolgunk elvégezni, osszuk be a teendőket, minden esetben egy feladatra koncentráljuk. Így jobb kedvvel is fogunk neki, hisz ha ezzel a feladattal (például az ablak pucolásával) készen vagyunk, másnap ezzel már nem kell törődnünk. Az rendszerben, jöhet az újabb feladat, az elvégzett munkára már örömmel gondolhatunk, és elégedetten tekinthetünk vissza.

Vannak olyan teendők, amelyeket szinte helyzetváltoztatás nélkül, de hosszabb ideig végzünk. Több ezek közül mindennapos teendő, vagy egy helyben ülve, vagy egy helyben állva tevékenykedünk, ezek nem tesznek jót gerincünknek. Ezért például, ha mosogatás közben odafigyelünk arra, hogy ne mindkét lábunkon legyen a testsúlyunk, hanem időnként áthelyezzük testsúlyunkat egyik lábról a másik lára, lényegesen könnyebben érünk a mosatlan edények végére. Vagy ha a mosogató szekrény ajtaját kinyitva feltesszük egyik lábunkat a szekrény alsó részére, vagy egy

sámlin pihentetjük lábainkat felváltva, ugyanezt tapasztaljuk, és ha közben gerincünket is egyenesen tartjuk, védjük gerincoszlopunk egészségét is. Vasalás könnyítésére a vasalódeszkát állítsuk úgy, hogy egyenes háttal tudjunk dolgozni és karunk mélytartásban enyhén behajlított könyökkel végezze munkáját. A lábakat szintén felváltva úgy, mint mosogatásnál, vagy oldalra kis lépéseket téve is végezhetünk közben. A ruhás kosarat ne tegyük a földre, tegyük inkább egy székre, kikerülve ezzel a felesleges hajolást. Ha mégis hajolunk, tegyük azt guggolással a combizmunkat használva, egyenes háttal, testsúlyunkat hátra visszük, mintha leülnénk egy székre és oda figyelve, hogy a boka elé ne menjen a térd, így megkíméljük a tartó oszlopunkat és erősítjük combizmunkat. Porszívó használatánál állítsuk a csövet olyan hosszúra, hogy kényelmesen egyenes testtartással tudjunk vele dolgozni, úgy, hogy egyik lábunk előrébb helyezkedik el, enyhén behajlított térdel, mint a másik. Ha közben elfáradunk, hagyjunk időt pár perc lazításra, álljunk meg bátran, és nyújtózzunk egy nagyot. Karunk magas tartásban helyezkedik el, felfelé nyújtjuk, közbe hosszan beszívjuk a levegőt, majd mikor kifújuk, lazán leeresztjük a vállakat majd újra, amíg jól esik. Közben gondoljunk pozitív dolgokra pl.: jól érzem magam, tele vagyok energiával, a rám eső feladatokat jó kedvvel, szeretettel végzem. Így kívánok minden kedves olvasónak békés, boldog, egészséges, szeretettel teli karácsonyt!

*Ferenczy Éva
gerinctréner,
aerobik edző*

Illusztráció
Dr. Jürgen Fischer:
100 jó ötlet
gerincpanaszokkal
küszködőknek
című könyvből.

A HITOKTATÁSRÓL

Folytatás a 7. oldalról

kellene a misszió, az evangelizáció (az evangélium hirdetése) irányába. Persze itt nálunk, Sótszentimrén legalább annyit megtehetnénk, hogy a hittanos gyermekek szüleivel legalább évente egyszer találkozoznánk... Majd meglátjuk. Szeretettel.

*Kovács Sándor
plébános*

A „Csonka-torony” Alapítvány idén télen is szeretettel vár min- denkit programjain:

2013. december 14., szombat 15:30

„Mesterség és természet – INTARZIA-másKÉPp”

Intarzia kiállítás megnyitó Gombás Péter alkotásaiból

Helyszín: Általános Iskola

A kiállítás nyitva: 2013. december 14-20-ig hétköznapokon 8.00 – 16.00 óráig

2013. december 16., hétfő 16:30

„Aranyban - Wassban, aranyban – vasban”

(Magyar költők a végtelenből)

Előadó: Szőke István Atilla versíró

Helyszín: Általános Iskola

A rendezvények ingyenesen látogathatók.

Köszönjük mindenkinek az alapítvány számára felajánlott 1%-t, mely 2012. évre 64.377 Ft volt.

Köszönjük támogatásukat!

*Schantlné Farkas Julianna
az alapítvány elnöke*

Sótszentimre Ma

Megjelent 100 példányban.

Felelős kiadó:
Kéri Ferenc

Szerkesztő bizottság:
Balog Istvánné,
Sörös Józsefné,
Kéri Ferenc

Origo Nyomda Kkt. Kecskemét

HU ISSN 2061-4713

